

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 stycznia 2016 r.,

zażalenia **M. B.**

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 grudnia 2015 r.,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł:

uchylić zaskarżone zarządzenie i przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

UZASADNIENIE

W dniu 23 października 2015 r. do Sądu Apelacyjnego wpłynął wniosek M. B. o wznowienie postępowania zakończony wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 3 lutego 2009 r. Następnie wniosek przekazano według właściwości Sądowi Apelacyjnemu.

Zarządzeniem z dnia 18 listopada 2015 r., Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego na podstawie art. 119 § 1 k.p.k. w zw. z art. 120 § 1 k.p.k. wezwał M. B. do uzupełnienia braków formalnych złożonego przez niego wniosku o wznowienie postępowania, poprzez wskazanie podstawy wznowienia oraz przytoczenie okoliczności szczegółowo uzasadniających jej istnienie w terminie 7 dni od doręczenia niniejszego wezwania.

W odpowiedzi na wezwanie M. B. wystosował pismo z dnia 23 listopada 2015 r., w którym opisał okoliczności sprawy i swoje odczucia względem zapadłego wyroku.

Zarządzeniem z dnia 9 grudnia 2015 r., Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 k.p.k. w zw. z art. 120 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku M. B. o wznowienie postępowania, argumentując że ani treść tego wniosku, ani pisma z dnia 23 listopada 2015 r. nie wskazują, że domaga się on wzruszenia prawomocnego wyroku na podstawie okoliczności wymienionych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k.

W zażaleniu na to zarządzenie M. B. wskazał na nietrafność zapadłego w stosunku do niego wyroku i wniósł o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 3 lutego 2009 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie, chociaż z zupełnie innej przyczyny niż w nim wskazana.

Zgodnie z obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. art. 545 § 3 k.p.k. - dodanym ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) – sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. W myśl tego przepisu sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku, nie bada więc także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze quasi formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, nie publ.).

Rozważenia przy tym wymaga możliwość stosowania art. 545 § 3 k.p.k. w brzmieniu przewidzianym wskazaną wcześniej ustawą z dnia 27 września 2013 r. Z treści art. 33 tej ustawy wynika, że przepis art. 545 § 3 k.p.k. należy stosować do spraw wszczętych po 30 czerwca 2015 r. W rozpoznawanej sprawie wniosek o

wznowienie postępowania wpłynął do Sądu 23 października 2015 r. i tę datę należy uznać za datę wszczęcia postępowania o wznowienie.

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzić należy, że zarówno pismo z dnia 23 października 2015 r., jak i będące w istocie jego uzupełnieniem pismo z dnia 23 listopada 2015 r., nie zawierają argumentacji, która pozwoliłaby na powiązanie treści złożonego przez M. B. wniosku z podstawami wznowienia postępowania. Powyższe, w myśl art. 545 § 3 k.p.k., przesądza o oczywistej bezzasadności złożonego przez niego wniosku o wznowienie postępowania. Sąd orzekając jednoosobowo odmawia przyjęcia takiego wniosku.

Na postanowienie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności przysługuje zażalenie do właściwego sądu orzekającego w składzie trzech sędziów (por. art. 545 § 3 zd. drugie k.p.k.).

Podsumowując, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu do rozpoznania zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k.